

Sygn. akt IV U 178/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 roku w Ś.

sprawy z odwołania **B. K.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia 15 lutego 2016 roku, znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Powód B. K. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 15 lutego 2016 roku domagając się zmiany orzeczonego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu wskazał okoliczności związane z jego stanem zdrowia, a uzasadniające, zdaniem powoda, zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. W ocenie organu odwoławczego stopień naruszenia sprawności organizmu powoda kwalifikował go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest osobą niepełnosprawną. W zakresie schorzeń chirurgiczno- ortopedycznych powoda można zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ma dobrze zachowaną ruchomość całego kręgosłupa, zachowaną sprawność kończyn dolnych wraz z ruchomością stawów, zaś deficyty w zakresie kończyn górnych nie skutkują istotnym ograniczeniem sprawności chwytnej rąk. Powód nie ma też ograniczeń w samodzielnym przemieszczaniu się.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego D. R. k. 19-20
- akta (...) (w załączeniu)

Powód cierpi ponadto na łagodne zaburzenia depresyjne na podłożu reaktywnym i ograniczoną chwiejność afektywną. Powoduje to ograniczoną zdolność do wykonywania pracy w normalnych warunkach, ale powód nie wymaga pomocy innych osób, co pozwala na zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Dowód:

- opinia biegłego W. B. k. 35
- akta (...) (w załączeniu)

U powoda rozpoznano także obustronny niedosłuch wysokotonowy i szumy uszne, bez aktywnego procesu zapalnego, bez istotnej asymetrii w słyszeniu, z obecnością stałych szumów usznych, co skutkuje co najwyżej lekkim stopniem niepełnosprawności.

Dowód:

- opinia biegłej sądowej. I. J. k42-43
- akta (...) (w załączeniu)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (DZ. U. z 2011 roku, nr 127, poz. 721 ze zmianami) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, w zależności od tego, czy niepełnosprawny:

- a) jest osobą - niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, tj. naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (znaczny stopień);
- b) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (stopień umiarkowany);
- c) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (lekki stopień niepełnosprawności).

Jak wynika z akt (...), dołączonej dokumentacji medycznej i opinii powołanych w sprawie biegłych z zakresu ortopedii, psychiatrii i laryngologii powód może być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn, dla których opinie te miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. W ocenie Sądu wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu powoda i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia i brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u powoda schorzenia i stopień ich nasilenia.

Biegły sądowy obowiązany jest zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem jego pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opiniom, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powódki, w odniesieniu do obowiązujących przepisów, tym

bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem. Ponadto wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegli sądowi wydający opinię w niniejszej sprawie złożyli przed objęciem funkcji przysięgę, którą są związani. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii. Ponadto opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Powód wprawdzie w dniu 29 marca 2017 roku złożył pismo, które, jak wskazał, przedstawiało jego stanowisko w sprawie, jednak nie zawarł w nim konkretnych zarzutów czy dalszych wniosków dowodowych poza dołączoną decyzją ZUS o przyznaniu powodowi renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wskazać należy, iż sąd nie jest taką decyzją związany, nie ma też możliwości dokonania oceny i dowodów poprzedzających jej wydanie w postępowaniu administracyjnym. Sąd w niniejszej sprawie przeprowadził w pełni postępowanie dowodowe, które pozwoliło na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc odwołanie oddalił.